е притежавал Славейков, не може да се каже точно, понеже неговият екземпляр не е запазен. Христоматията на Филонов имала няколко издания преди и след 1877 г. Нейното шесто издание е от 1879 г., което Славейков пак сигурно е познавал — «Русская христоматия с примечаниями. Для высших классов средних учебных заведений». Значи Славейков говори за петото издание. Възторжното изказване на Славейков за Филоновата христоматия, изразите му «най-новата», «най-хубавото нещо», «досега» определено говорят, че до 1877 г., когато пише писмото си, той не е притежавал самата книга.

Тази христоматия, за разлика от христоматията на Галахов, която Славейков отдавна познавал, още от 1849 г., помества почти изцяло староруския текст на поемата, новоруски превод на «Плач на Ярославна» (превод на Л. Мей и Д. Минаев) и обширни бележки.

Освен всичко това, Славейков безспорно е познавал българските преводи на «Словото» от Р. Жинзифов («Новобългарска сбирка», М., 1863), Хр. Кесяков (в «Христоматията» на Ст. Костов и Д. Мишев), Детелинов (сп. «Знание», Ст. Загора, 1884—1885) и староруския текст (сп. «Мисъл». Силистра, 1886—1887). Познавал е сигурно и «Поэзия славян. Сборник лучших поэтических произведений славянских народов в переводах русских писателей» от Н. В. Гербел (СПб., 1871), дето е поместен новоруски стихотворен превод на Гербел.

Както трябва и да се очаква, «Слово о полку Игореве» оказва въздействие върху някои поеми на П. Р. Славейков, особенно при рисуване на бойни действия. Така, напр., в поемата «Бойка войвода» (печатана през 1873 г.) Стоян представя следната бойна картина пред Бойка:

Страшно е войска на удар:
трошат се саби, ножове,
ломят се копья, щитове,
гърди с гърди се удрят,
падат юнаци в кръвта си,
брат тъпче брата ранена,
пред супостати излязва
на борба за смърт, за живот,
за слава и за отмъщенье.

Тези стихове напомнят на стиховете от «Словото»:

Съ зарания до вечера,
съ вечера до свѣта
летятъ стрѣлы каленыя;
гримлютъ сабли о шеломы;
трещатъ копиа харалужныя
въ полѣ незнаемѣ,
среди земли Половецкыи.[1]

На Немизѣ снопы стелютъ головами,
молотятъ чепи харалужными,
на тоцѣ животъ кладутъ,
вѣютъ душу отъ тѣла.[2]

Подобна реминисценция от «Словото» представляват и стиховете в поемата «Кракра Пернишки»:

Войска гази кон крилатий,
А на него юнак Кракра.
Бляска му се шлем пернатий,
Махом маха остра сабя;

---

[1] Сл. о п. Иг., ЛП, стр. 16.
[2] Там же, стр. 25.